

Deze week

Een keurig nette tentoonstelling over destructie en een website die kunstcritici het stof van de oren zal blazen.

Werk van Marjolein de Wit, op de tentoonstelling *De beuk erin* in het Mondriaanhuis.

Foto Wil Groenhuisen

Amersfoort, 18 mei

Ik denk dat het destructieve element te veel wordt verwaarloosd in de kunst.' Dat zei niet ik, maar Piet Mondriaan. Na hem kreeg het destructieve ruim baan in de kunst, en dat was niet altijd een genot. Als je maar je eigen rotzooi opruimt, zei de moeder van Piet Mondriaan en hij nam het ter harte - maar niet iedereen is zo goed opgevoed.

De uitspraak, laten we even aannemen dat hij echt uit Mondriaans mond kwam, wordt erin gestampt in het Mondriaanhuis in Amersfoort. In de folders, op de muur, in elke zaal; de curatoren van de tijdelijke expositie (twee kunstenaars, Marije Vermeulen en Guido Nieuwendijk, onder de naam TADA projects, Temporary Artspace of Dutch Abstracts) kozen deze zinsnede om een uiterst mooie, nette, abstracte en degelijke expositie in elkaar te zetten. Waar ik ook keek, destructie zag ik niet - wel moest ik lachen om deelnemer Koen Taselaar, die het woord deed op een begeleidende video. Hij had niet zoveel met het thema, verlumelde veel tijd voordat hij tot een werk kwam, ja dat was misschien wel 'destructie van tijd'. Bravo Koen, trek je er niet te veel van aan.

Deze Koen Taselaar was in 2015 ook kandidaat voor de Volkskrant Beeldende Kunstprijs, maar won hem niet. Wanneer vragen ze ondergetekende eens voor die jury? Zijn kleurige zeefdrukken, over elkaar gedrukte patronen die uit een vreemd niemandsland tussen de hand en de computer komen, bekoorden mij absoluut. Ik vermoedde camouflagepatronen, verstoorte tv-beelden, Barbapapa-vlekken, en toch werd het nergens concreet. Jazz van de drukpers is het. Abstractie zonder dat cerebrale. Piet, luister je mee?

Met destructie had het allemaal weinig van doen - wel met evenwichtig tentoonstellen. Een statig en geruisloos ronddraaiende gouden vlag van Klaas Kloosterboer, hoe mooi. Het werk van Marjolijn de

Wit, die met haar 'keramische collages' iets heel nieuws voor aan de muur bracht: keramiek zo gewillig als papier. Van haar ook een archeologische vindplaats die uit allemaal gloednieuwe keramieken voorwerpen bleek te bestaan, die geen enkele aanwijzing over hun functie gaven. Abstractie zonder kaders. Piet?

Klapper was Christian Gode, die in de ruimte drie schuin doorgezaagde kamers had geplaatst - u moet het zien om het te begrijpen. Ineens zag ik het. Hier keerde de door Mondriaan zo verfoeide diagonaal terug, in zijn geboortehuis nog wel. Dat is destructie van binnenuit, ook wel zagen aan de stoelpoten genoemd. Piet kan postuum tevreden zijn.

Vanuit de lappenmand, 19 mei

Ik ben helemaal niet zo van de tips, en schrijven over wat anderen hebben geschreven over kunst komt me sowieso *a tad* incestueus voor. Maar omdat ik in een niet nader te noemen stad in een niet nader te noemen hotelketen om niet nader te noemen redenen aan bed was gekluisterd, besloot ik me bij hoge uitzondering de rol van doorgeefluik aan te meten en u, hongerige, onverzadigbare kunstliefhebber, een sappige digitale kluiw toe te werpen. Anders gezegd: ik tip een internetpagina.

Edoch, welke? De Correspondent? Te spreekbeurterig. Trendbeheer? Te onbeholpen. Het is zeker niet alles goud wat blinkt, daar in het digitale domein, zo constateerde ik nog steeds vanuit m'n hotelbed. Uiteindelijk kwam ik bij FC Kunst terecht.

Die is het tippen waard. FC Kunst is een satirische website waarop met fictieve nieuwsberichten à la De Speld de wederwaardigheden van

het kunstbedrijf op de hak worden genomen. De site houdt mij bezig, op het obsessieve af, en wel om de nogal kinderachtige reden dat ik wil weten wie erachter schuilgaat/gaan. Het aantal potentiële kandidaten lijkt me beperkt. De auteur in kwestie beschikt namelijk én over de kennis van een insider én over schrijftalent én over messcherpe humor - een zeldzame combinatie, waar weinigen op kunnen bogen. Ik hoor u denken, lieve lezer. U vlijt mij.

Maar satire is niet mijn fort. Daarvoor moet je een strak gezicht kunnen trekken en kunnen houden, en terwijl je dat gezicht zo strak in de plooi houdt een gedachte ook nog eens tot in den absurde doortrekken - een kunst die ze bij FC Kunst voorbeeldig beheersen. Kortom, men laat mij lachen. Het bericht over het SSBA (Stedelijk Shaffy Bureau Amsterdam), een nieuwe dependance van het Stedelijk Museum waar oude kunstenaars en directeurs zoals Fuchs en Dibbets voortaan worden gestald: kostelijk. Het stukje waarin Jasper Krabbé als vertegenwoordiger van Nederland op de Biënnale van Venetië wordt gevraagd of hij zich vereerd voelt en antwoordt 'gaat wel', ik hield het er niet droog bij. Het enige jammere aan de site is dat men altijd voor de nieuwsberichtvorm kiest.

Daar liggen meer mogelijkheden. Ik verheug me nu al op de fictieve besprekingen waarin recensenten op de hak worden genomen of gepersifleerde human interest-gesprekken met mensen uit de kunstwereld (ideetje: *In de schaduw van Wim*, een rubriek waarin de vrienden, familieleden en ex-partners van Wim Pijbes vertellen over wat het in diens schaduw staan voor hun verdere levensloop heeft betekend). Opdat de site niet alleen de kunstwereld, maar ook het kunstjournalisme, dat ingedutte clubje murmelende mummies, het stof van de oren blaast. Go, FC Kunst, go!

Beeld van de website FC Kunst

De beuk erin! Mondriaanhuis Amersfoort t/m 29/5, www.fc-kunst.nl